

Teza: koszty postępowania dyscyplinarnego.

Na podstawie art. 632a § 1 k.p.k. stosowanym odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym, w wyjątkowych wypadkach, w razie umorzenia postępowania, (w tym przypadku ze względu na znikomą społeczną szkodliwość czynu) sąd może orzec, że koszty procesu ponosi w całości lub w części obwiniony.

WO-65/18

POSTANOWIENIE

z dnia 22 czerwca 2020 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

SWSD Krzysztof Górecki /sprawozdawca/

SWSD Magdalena Śniegula SWSD

Iwona Zielezińska

Anna Kuchniak

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2020 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego A. B.

po rozpoznaniu wniosku obrońcy obwinionej o wydanie przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczenia w trybie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74' ustawy o radcach prawnych i zasądzenie na rzecz obwinionej zwrotu wydatków w kwocie 8.150 zł związanych z ustanowieniem obrońcy

1.

orzeka, iż koszty te ponosi w całości obwiniona

kosztami postępowania związanymi z wnioskiem o zwrot kosztów obrony obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych

Uzasadnienie

W dniu 27 kwietnia 2020 r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP wpłynął wniosek obrońcy obwinionej adwokat A. S. o zasądzenie od Krajowej Izby Radców Prawnych w G. wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy z wyboru w wysokości 8.150 zł.

Obrońca obwinionej powołała się przy tym na art. 626 § 2 art. 632 pkt 2.i art. 635 k.p.k w z art. 70⁶ i 74¹ ustawy o radcach prawnych.

W ocenie wnioskodawcy, uzasadnia to wydanie przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP dodatkowego orzeczenia w zakresie kosztów obrony i zasądzenie ich zwrotu na rzecz obwinionej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP, rozpoznając wniosek obrońcy obwinionej ustalił i zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy obwinionej co do zasądzenie ich zwrotu kosztów obrony na rzecz obwinionej nie jest zasadny.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w G. w orzeczeniu z dnia 21 lutego 2018 r. uznał obwinioną za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w okresie od końca października 2016 r. do początku stycznia 2017 r. w kontaktach z innymi osobami wyrażała opinie, które były rozumiane jako krytyczne lub niepochlebne wobec radcy prawnego B. S. a także wysłała sms-y, w których podważała jej uczciwość.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w orzeczeniu z dnia 19 lipca 2018 r. uchylił to orzeczenie i umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. Zdaniem instancji odwoławczej, postępowanie dowodowe, w tym przeprowadzone przed WSD, nie potwierdziło - podnoszonego w odwołaniu - braku winy obwinionej. Zarzuty będące przedmiotem oceny z punktu widzenia zasad deontologicznych potwierdziły się a zachowanie obwinionej nie było usprawiedliwione. Zdaniem Sądu drugiej instancji, to nie zastrzeżenia obwinionej do pracy radcy prawnego B. S. były istotne z punktu widzenia tego postępowania, ale sposób, forma i okoliczności ich wyrażania przez obwinioną. W ocenie WSD, obwiniona dopuściła się naruszenia zasady lojalności i koleżeństwa członków samorządu, określonych w art. 50 i 52 ust. 3 KERR. Za podstawę takiej oceny uznano dowody w postaci zeznań świadków, w szczególności J. P. a także treść wiadomości tekstowych wysyłanych przez obwinioną do pokrzywdzonej. W uzasadnieniu orzeczenia podkreślono, że wypowiedzi obwinionej były co najmniej niestosowne. Sąd odwoławczy szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko w tej kwestii.

WSD nie uwzględnił też zarzutu obrazy art. 439 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 132 § 1 k.p.k. i art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, związanych z rzekomym naruszeniem gwarancji

procesowych obwinionej przez Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji.

Sąd odwoławczy uznał jednak, że w tym przypadku stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy. Za taką oceną, zdaniem WSD, przemawiała pozycja obwinionej jako pracodawcy, artykułowanie wspomnianych wypowiedzi w wąskim gronie oraz motywacja obwinionej jaką stanowiło dążenie do unikania w przyszłości błędów w pracy.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP w niniejszym składzie, przy rozpoznaniu wniosku obrońcy obwinionej należy wziąć pod uwagę przepis art. 632a § 1 k.p.k., zgodnie z którym, w wyjątkowych wypadkach, w razie umorzenia postępowania, sąd może orzec, że koszty procesu ponosi w całości lub w części oskarżony, a w sprawach z oskarżenia prywatnego oskarżony lub Skarb Państwa.

Jak pisze D. D. w: dr S. B., dr D. D. (2), dr P. G., dr R. K., W. K.. Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom 2 - Wydawnictwo C.H. B.. W. 2020, str. (...) - (...) (...) "zasadniczym kryterium decydującym o tym, czy zachodzi ów «wyjątkowy wypadek», jest przyczyna powstania kosztów procesu. (...), zaś omawiane pojęcie obejmuje m.in. sytuacje procesowe umorzenia postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu w sprawach z oskarżenia publicznego (art. 17 § 1 pkt 3)".

Biorąc to pod uwagę Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że sytuacja procesowa wykreowana na skutek orzeczenia o umorzeniu postępowania z tej właśnie przyczyny w kontekście winy obwinionej w doprowadzeniu do sytuacji wniesienia na nią skargi o naruszenie zasad etyki, złożenia wniosku o ukaranie, konieczności zajmowania się tą sprawą przez sądy dyscyplinarne dwóch instancji nie powinna skutkować zasądzeniem kosztów obrony na zasadach ogólnych a z zastosowaniem wskazanego wyżej wyjątku. Nie ulega bowiem wątpliwości naganność zachowania obwinionej, czego efektem były wspomniane koszty obrony i imię koszty procesu.

Należy też podkreślić, iż ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu jest sprawą indywidualną poszczególnych składów orzekających sądów dyscyplinarnych.

W tej sytuacji, w ocenie Wyższego Sadu Dyscyplinarnego, obwiniona winna ponieść w całości koszty procesu związane z pomocą prawną swojego obrońcy z wyboru. Należy przy tym pamiętać, iż efektem Orzeczenia WSD z dnia 19 lipca 2018 r. było poniesienie przez samorząd radców prawnych kosztów postępowania, o których mowa w 70⁶ ustawy o radcach prawnych.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.